

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15CoCsp/15/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1318205650
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Zita Leimbergerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1318205650.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Zity Leimbergerovej a členiek senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobkyne: A.. K. V. S. K. X. T. C. A. S. Y. Á. , X. G.C. XX.XX.XXXX, R., právne zastúpená: Advokátska kancelária Consiliaris, s.r.o., IČO: 47 248 301, Bratislava, Ružová dolina č. 8, za ktorú koná JUDr. Branislav Kšiňan, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, Bratislava, Tomášikova č. 48, právne zastúpená: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri, s.r.o., IČO: 36 863 017, Košice, Bočná č. 10, za ktorú konajú Mgr. Marek Dubovský a JUDr. Nicola Hlaváčiková, o neplatnosť zmluvy o splátkovom úvere, o neplatnosť zmluvy o zriadení záložného práva a o určenie neexistencie záložného práva, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 15. novembra 2022, č. k. 61 Csp 65/2018-164, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Mestského súdu Bratislava IV (vo veci Okresného súdu Bratislava III) zo dňa 15. novembra 2022, č. k. 61 Csp 65/2018-164, **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanej **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 15.11.2022, č. k. 61 Csp 65/2018-164, vo výroku I. žalobu zamietol a vo výroku II. priznal žalovanej proti žalobkyňi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Vychádzal zo žaloby doručenej dňa 12.9.2018, ktorou sa žalobkyňa domáhala aby súd prvej inštancie určil, že:

- zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006, uzatvorená medzi žalobkyňou ako dlžníkom a žalovanou ako veriteľom v znení zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2007 je neplatná;

- zmluva o zriadení záložného práva zo dňa 28.7.2006, 31.5.2007 a 24.7.2007, uzatvorená medzi žalobkyňou ako záložcom a žalovanou ako záložným veriteľom je neplatná;

- záložné právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcich sa v obci R., okres R., kat. úz. R., zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom R., katastrálny odbor, rodinný dom so súp. č. XXXX, stojaci na pozemku parcela registra „C“ s parc. č. XXX/X, o výmere 225 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, ďalej pozemok parcela registra „C“ s parc. č. XXX/X, o výmere 73 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra „C“ s parc. č. XXX/X, o výmere 225 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra „C“ s parc. č. XXX, o výmere 362 m², druh pozemku: záhrady, pozemok parcela registra „C“ s parc. č. XXX/X, o výmere 67 m², druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria neexistuje. Žalobu odôvodnila najmä tým, že žalobkyňa ako dlžníka uzatvorila so žalovanou ako veriteľom, Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.7.2006, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 388.368,85 € (11.700.000,- Sk) v znení Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.5.2007 (ďalej len ako

„zmluva o úvere“ alebo „úverová zmluva“). Závazok z predmetnej zmluvy o úvere bol/je zabezpečený v prospech žalovanej ako záložného veriteľa zmluvou o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 28.7.2006, 31.5.2007 a 24.7.2007 (zápis v katastri nehnuteľností: Záložné právo v prospech Slovenskej sporiteľne, a.s., so sídlom Suché mýto 4,816 07 Bratislava, IČO: 00 151 653, na: pozemky parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX, XXX/X a na rodinný dom súp. č. XXXX na parc. č. XXX/X podľa V-XXXXXXX, zo dňa 14.01.2008/, a to nasledujúcimi nehnuteľnosťami nachádzajúcimi sa v obci R., okres R., kat. úz. R., zapísané na LV č. XXXX, vedenom Okresným úradom R., katastrálny odbor: rodinný dom so súp. č. XXXX, stojaci na pozemku parcela registra "C" s parc. č. XXX/X o výmere 225 m2, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, ďalej pozemok parcela registra "C" s parc. č. XXX/X o výmere 73 m2, druh pozemku : zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra "C" s parc. č. XXX/X o výmere 225 m2, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcela registra "C" s parc. č. XXX o výmere 362 m2, druh pozemku: záhrady , pozemok parcela registra "C" s parc. č. XXX/X o výmere 67 m2, druh pozemku: zastavané plochy a nádvoria (ďalej len ako „nehnuteľnosti“ alebo „záloh“). Žalobkyňa uviedla, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností. Žalovaná oznámila svoj zámer predaja zálohu na dobrovoľnej dražbe podľa zákona č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách a o doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej aj ako „zákon o dobrovoľných dražbách“) na základe uvedenej záložnej zmluvy, avšak tento postup považovala za neoprávnený, nakoľko zmluva o úvere a s ňou spojená záložná zmluva bola podľa nej neplatná. Zmluva o úvere sa v zmysle zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“) podľa žalobkyne mala považovať za spotrebiteľskú zmluvu, na ktorú sa viaže záložná zmluva. Nestotožnila sa s tým, že úverová zmluva sa spravovala ustanoveniami zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), keďže žalobkyňa vystupovala ako fyzická osoba - spotrebiteľ. Úverová zmluva a záložná zmluva sa mala považovať za spotrebiteľskú zmluvu, a to s ohľadom na § 52 ods. 2, ods. 4 Občianskeho zákonníka. Predurčujúcou otázkou malo byť určenie neplatnosti úverovej zmluvy, nakoľko odporuje zákonu a zákon obchádza tým, že mala byť zriadená podľa zákona o bankách § 483/2001 Z.z. a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“), čo sa však nestalo. Súd pri určení neplatnosti zmluvy ako celku, aj jej jednotlivých klauzúl postupuje ex offo, aj bez návrhu účastníka konania (správne „strany sporu“ - poznámka odvolacieho súdu), na žalobcovi je iba povinnosť súdu predložiť zmluvu na posúdenie, potom záložná zmluva nadväzujúca na takúto úverovú zmluvu je neplatná zo zákona. Záložná zmluva mala byť neplatná už od samého počiatku v zmysle § 37, § 39 Občianskeho zákonníka, z čoho vyplýva nezákonnosť a neplatnosť dražby, nakoľko návrh na dražbu bol podaný na základe neplatnej záložnej zmluvy. Podľa názoru žalobkyne pri podpise záložnej zmluvy bolo v zmysle § 37 Občianskeho zákonníka, zaťažené vadou slobody prejavu vôle, nakoľko žalobkyňa neuzatvorila predmetnú záložnú zmluvu slobodne a vážne, pred podpisom predmetnej záložnej zmluvy si nemala možnosť obe zmluvy (úverovú zmluvu a záložnú zmluvu) prečítať, preto takéto úkony voči žalobcovi sú neplatné a to aj pre nerozvážnosť, s poukazom na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove zo dňa 28.9.2021, sp. zn. 3 Co 3/2011 a zo dňa 21.11.2012, sp. zn. 18 Co 109/2011. Neplatný je podľa žalobkyne predovšetkým právny úkon, ktorým niekto pri využití stavu núdze, neskúsenosti, nedostatočnej schopnosti úsudku, alebo podstatnej hospodárskej slabosti iného, nechá pre seba, alebo pre tretiu osobu za poskytnutie plnenia prisľúbiť alebo poskytnúť majetkové výhody, ktoré sú v nápadnom nepomere k takémuto plneniu. Celá záložná zmluva, ktorá nadväzovala na neplatnú zmluvu o úvere bola tak skonštruovaná, že obe napadnuté zmluvy ako celok aj v jednotlivých ustanoveniach, ktoré tvoria nedeliteľnú súčasť posudzovaných zmlúv a podstatným spôsobom určujú podmienky, ktorými sa riadia vzťahy účastníkov zmluvy, ktoré sú neplatné, nakoľko zakladajú značnú nerovnováhu v zmluvných vzťahoch a zmluvy sú koncipované tak, že nezabezpečujú rovnosť a vyváženosť účastníkov zmluvného vzťahu, nakoľko obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky vymedzené v ustanovení § 53 ods. 1, ods. 4 Občianskeho zákonníka. Následne poukázala na jednotlivé ustanovenia Občianskeho zákonníka a súdnu prax.

2. Po právnej stránke súd prvej inštancie rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách; § 2 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1, 2, 3, § 53 ods. 1, 4, 10, § 151a, § 151md ods. 1 písm. i) Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka; § 2 ods. 1 zákona o bankách § 1 ods. 1, ods. 2 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 258/2001 Z.z.“); § 11 ods. 4, § 25 ods. 1, 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 129/2010 Z.z.“); § 28 ods. 2 zákona č. 90/2016 Z.z. o

úveroch na bývanie a o zmene a doplnení niektorých zákonov; čl. 8, § 132 ods. 2, § 137 písm. c) a d) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“). Konštatoval, že zákon č. 258/2001 Z.z. bol zrušený zákonom č. 129/2010 Z.z. Na základe vykonaného dokazovania a právneho posúdenia veci súd prvej inštancie uzavrel, že žaloba je nedôvodná. Zmluvu o úvere a na ňu nadväzujúcu zmluvu o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam posúdil ako spotrebiteľské zmluvy, nakoľko žalobkyňa nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupovala ako dodávateľ, ktorý konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Mal za preukázané, že žalovaná (banka) ako veriteľ, ktorého predmetom činnosti je aj poskytovanie úverov a žalobkyňa ako spotrebiteľ dňa 28.7.2006 uzatvorili písomnú úverovú zmluvu. Sporným v konaní predovšetkým bolo, či je v konaní daný naliehavý právny záujem, ktorý by mala žalobkyňa preukázať, či je žaloba prípustná podľa § 137 C.s.p. Sporným bol aj samotný predmet sporu. Keďže išlo o určovaciu žalobu, súd prvej inštancie sa zaoberal tým, či je vo veci daný naliehavý právny záujem, a či je potrebné, aby ho žalobkyňa preukazovala (137 písm. c/, d/ C.s.p.). Konštatoval, že napriek predbežnému právnomu posúdeniu veci podľa § 181 ods. 2 C.s.p. žalobkyňa naliehavý právny záujem v konaní nielenže nepreukázala, ale v zásade ani netvrdila. Poukázala len na to, že pokiaľ ide o zmluvu o úvere, táto je spotrebiteľskou zmluvou o úvere, a preto naliehavý právny záujem na určení jej neplatnosti a tiež naň nadväzujúcej záložnej zmluvy nie je potrebné preukazovať, keďže neplatnosť je oprávnená žalovať v zmysle osobitného predpisu, a to zákona č. 129/2010 Z.z. (§ 11 ods. 4 citovaného zákona). V tejto súvislosti súd prvej inštancie ale poukázal na to, že zmluva o úvere bola uzatvorená dňa 28.7.2006, a teda právny vzťah vzniknutý na základe tejto zmluvy posudzoval podľa zákona účinného k okamihu vzniku zmluvného vzťahu, s tým, že v rozhodnom čase uzatvorenia dotknutej úverovej zmluvy bol platný a účinný zákon č. 258/2001 Z.z., ktorý upravoval niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa. Tento zákon však aj negatívnym výpočtom ustanovil, na ktoré zmluvy sa zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch nevzťahoval, a to okrem iných sa tento zákon nevzťahoval napríklad na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu alebo na zmluvy o poskytnutí úveru do hodnoty v Sk zodpovedajúcej 200,-€ a nad hodnotu v Sk zodpovedajúcu 20.000,-€ s tým, že ak je na rovnaký účel uzavretých viac zmlúv o spotrebiteľskom úvere medzi tým istým veriteľom a spotrebiteľom, súhrn všetkých zmlúv o spotrebiteľskom úvere sa považuje za jediný spotrebiteľský úver. Zmluva o úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru na bývanie vo výške 11.700.000,- Sk (388.368,85 €) nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere, na ktorú by bolo možné aplikovať uvedený zákon, zrušený zákonom č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého sa od 1.1.2018 môže spotrebiteľ domáhať žalobou podľa § 137 písm. d) C.s.p. určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Malacky sp. zn. 31 C 5/2020, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 9 Co 90/2021, v zmysle ktorého: „Keďže je v uzatvorenej zmluve o splátkovom úvere taktiež uvedené, že ide o úver na bývanie, súd uvádza, že rovnako na predmetnú zmluvu nemožno aplikovať ustanovenia zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie, keďže podľa prechodných ustanovení predmetného zákona (§ 28) sa ustanovenia tohto zákona nevzťahujú na zmluvy o úvere na bývanie uzatvorené pred 21.03.2016. Z hľadiska právnej istoty súd uvádza, že právnym posúdením predmetnej v podstate totožnej zmluvy žalovaného ako bankovej inštitúcie sa už v minulosti zaoberalo viacero súdov vrátane súdov druhého stupňa a všetky dospeli k totožnému právnomu posúdeniu a teda, že predmetná zmluva s obdobnými parametrami nie je zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona o spotrebiteľských úveroch (napríklad Krajský súd v Banskej Bystrici č.k. 17 Co 66/2020, IČS: 6316204770, Krajský súd v Nitre rozsudok 6 CoCsp 30/2020 zo dňa 28.04.2021 zo dňa 28.04.2021, IČS: XXXXXXXXXX, Krajský súd v Nitre č.k. 25 Co 53/2020 zo dňa 23.09.2020, IČS: XXXXXXXXXX, Krajský súd v Trnave č.k. 23 CoCsp 2/2020 zo dňa 29.06.2020, IČS: XXXXXXXXXX). Súd sa teda najmä zaoberal otázkou procesnej prípustnosti podanej žaloby, ktorej predmetom bolo určenie neplatnosti úverovej zmluvy a zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam. Zmluvy, iné právne úkony ich existencia, platnosť, či neplatnosť sú právnymi skutočnosťami (§ 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Súd posúdil podanú žalobu o určenie neplatnosti právneho úkonu podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku ako žalobu na určenie právnej skutočnosti, pričom podmienkou prípustnosti takejto žaloby je, že možnosť takejto žaloby vyplýva z osobitného predpisu. Nová právna úprava Civilného sporového poriadku teda pripúšťa žalobu na určenie právnej skutočnosti iba za predpokladu, že tak to vplýva z právneho predpisu. Keďže uzatvorená zmluva o splátkovom úvere a ani záložná zmluva nie je spotrebiteľským úverom v

zmysle zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nie je možné ani aplikovať ustanovenie § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch v aktuálnom znení, ktoré síce umožňuje určenie neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, avšak v danom prípade jednak predmetom sporu nie je spotrebiteľský úver spadajúci pod predmetný zákon. V danom prípade neexistuje osobitný predpis, ktorý by žalobu podanú žalobkyňou na určenie právnej skutočnosti pripúšťal. Súd preto musí konštatovať, že podaná žaloba je procesne neprípustná, čo je dôvod, pre ktorý súd musí žalobu zamietnuť. Rovnako posúdil prípustnosť žaloby na určenie neplatnosti zmluvy o záložnom práve napríklad Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí 19Co/1298/2018 zo dňa 25.09.2019, v ktorom uviedol, že žalobu na určenie neplatnosti záložnej zmluvy je potrebné posudzovať podľa § 137 písm. d) CSP, pričom niet právneho predpisu, z ktorého by vyplývala možnosť podať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva a z toho dôvodu musela byť žaloba ako procesne neprípustná zamietnutá. Účastník zmluvného vzťahu nemá k dispozícii žalobu o určenie neplatnosti záložnej zmluvy, pričom súd je viazaný obsahom žalobného petitu (§ 216 CSP). Zabezpečenie úveru zriadením záložného práva k nehnuteľnosti v prospech banky je prirodzeným nástrojom pre obmedzenie strát vyplývajúcich z platobnej neschopnosti dlžníka (t.j. klienta banky). Služi totiž na zabezpečenie úveru tak, že v prípade jeho nesplácania je banka oprávnená domáhať sa uspokojenia zo založenej nehnuteľnosti tým, že táto nehnuteľnosť bude predaná a banka si prostriedky do výšky nesplatennej časti úveru ponechá.“ K námietkam žalobkyne týkajúcich sa platnosti predmetnej zmluvy súd prvej inštancie opätovne poukázal na citovaný rozsudok Okresného súdu Malacky, v zmysle ktorého: „Pri finančných produktoch ako sú úvery na kúpu nehnuteľností, alebo úverov vo vyššej peňažnej hodnote je zabezpečenie úveru záložným právom na nehnuteľnosť prirodzeným nástrojom udržania stability bankového systému. Žalobkyňa mala slobodnú možnosť výberu subjektu na trhu poskytovateľov úverov, s ktorými bude rokovať a následne uzatvoria úverovú zmluvu a záložnú zmluvu. V tejto súvislosti súd poukazuje na judikatúru najvyšších súdnych autorít, podľa ktorej ochranu spotrebiteľa nie je možné poňať ako ochranu jeho nerozvážnosti. Žalobkyňa mala možnosť si vybrať banku spĺňajúcu jej požiadavky, pričom na slovenskom trhu žalovaný nebol ojedinelým subjektom a žalobkyňa nebola nijako ani nútená súhlasiť s podmienkami úverového vzťahu a záložnej zmluvy. Ako spotrebiteľ si musela byť vedomá, že nie je len subjektom práva ale aj subjektom povinností vyplývajúcich z úverového vzťahu a rizík z následkov z uzatvorenej záložnej zmluvy v prípade, že tieto povinnosti poruší. Záujemca o získanie úveru má vždy možnosť preskúmať relevantný bankový trh a vybrať si správny produkt vyhovujúci jeho podmienkam. Žalobkyňa sama prejavila záujem o uzatvorenie zmluvy o úvere a aj zmluvy o zriadení záložného práva a musela byť oboznámená aj s možnosťou výkonu záložného práva, pričom so všetkými podmienkami súhlasila svojim podpisom na uvedených zmluvách /viď taktiež rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 6CoCsp 30/2020 zo dňa 28.04.2021/. Navyše v prípade spotrebiteľských zmlúv zákon umožňuje spotrebiteľom domáhať sa určenia neprijateľnosti (neplatnosti) jednotlivých zmluvných podmienok, ak sa domnievajú, že spôsobujú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Je taktiež pravdou, že súd je povinný skúmať ex offo zmluvné podmienky v spotrebiteľských zmluvách, avšak žalobkyňa sa v konaní nedomáhala určenia neprijateľnosti (neplatnosti) konkrétnych zmluvných podmienok, ale neplatnosti zmluvy ako celku, v prípade ktorej hmotnoprávne podmienky neustanovujú takúto možnosť. Samotná smernica 93/13/EHS o neprijateľných zmluvných podmienkach ako aj súdna prax jednoznačne dospela k záveru, že zmyslom skúmania neprijateľnosti zmluvných podmienok nie je prioritne vyslovenie neplatnosti právneho úkonu ako celku, ale odstránenie dojednaní zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sú v zmysle Občianskeho zákonníka považované za neprijateľné.“ Ďalej poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 CoCsp 60/2021, podľa ktorého: „Zákon ustanovuje súdom z úradnej povinnosti preskúmať neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách, avšak toto preskúmanie je vždy viazané na konkrétny nárok, ktorého sa žalobca domáha, môže sa jednať o nárok na plnenie, na náhradu škody alebo nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. V súvislosti s takto uplatnenými nárokmi by súd preskúmal ex offo neprijateľné podmienky nachádzajúce v jednotlivých ustanoveniach spotrebiteľskej zmluvy o úvere. V predmetnom spore sa však žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti zmluvy o úvere v dôsledku existencie neprijateľných zmluvných podmienok, pričom jej žaloba je v tejto časti s poukazom na § 137 písm. d) CSP neprípustná, a v spore tak nefiguroval ďalší nárok žalobkyne, v súvislosti s ktorým by súd ex offo neprijateľné zmluvné podmienky skúmal. V dôsledku tejto skutočnosti by súd preskúmanie neprijateľných zmluvných podmienok vykonal nad rámec predmetu sporu, ktorý je spôsobilý určiť výlučne len žalobca podanou žalobou a formulovaním žalobného petitu. Skúmaním neprijateľných zmluvných podmienok zmluvy o úvere by šlo o konanie súdu nad rámec predmetu sporu, čo by bolo v rozpore s procesným predpisom.“ Dôvodil, že žalobkyňa v žalobe síce poukázala na to, že úverová aj záložná zmluva zakladajú značnú nerovnováhu v zmluvných vzťahoch a obsahujú neprijateľné zmluvné podmienky, avšak bližšie neuviedla, v čom má spočívať namietané nerovnovážne

postavenie a neprijateľnosť podmienok. Žalobkyňa ani len skutkovým tvrdením nevymedzila konkrétne, ktoré ustanovenia zmluvy spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne, ktorá by navyše podľa zákona mala byť pri spotrebiteľských zmluvách značná. Žalobkyňa ďalej síce tvrdila, že nemala možnosť prečítať si zmluvu, a to s „predstihom“, avšak dôvody, ktoré by jej v tom bránili vôbec neuviedla. Poukázala na uspokojenie domnejšej pohľadávky bez predchádzajúceho preskúmania súdom oprávnenosti výšky domnejšej pohľadávky, formou dobrovoľnej dražby a na uplatňovanie plnenia z neplatnej zmluvnej podmienky, avšak žiadnu konkrétnu podmienku, ktorá by mala byť neplatná, nekonkretizovala. Opakovane v žalobe iba poukázala na neplatnosť dotknutých zmlúv z dôvodu, že žalobkyňa ich nepodpísala vážne a absenciu predchádzajúcej súdnej kontroly. V tomto smere opätovne poukázal na citovaný rozsudok Krajského súdu v Trnave, v zmysle ktorého: „žalobkyňa odôvodnila svoje tvrdenia vo všeobecnej rovine k údajne neprijateľným zmluvným podmienkam. Opísanie rozhodujúcich skutočností je prejavom povinnosti tvrdenia, teda povinnosti substancovať svoje skutkové tvrdenia tak, aby z nich mohol súd vyvodiť, o čom má rozhodovať. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že ani § 295 CSP nevyučuje (nenahrádza) povinnosť strany a ani spotrebiteľa v spotrebiteľskom spore pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu (§ 150 ods. 1 CSP), t. j. súd nemôže ani v spotrebiteľskom spore vykonávať dokazovanie ohľadne tvrdení, ktoré strana v spore nepredniesla. Súd tiež poukazuje na to, že naliehavý právny záujem je základným predpokladom každej určovacej žaloby. Bez jeho existencie je vylúčené zaobranie sa žalobou z hľadiska jej vecnej dôvodnosti. Zmluvy a iné právne úkony, jej existencia a platnosť, či neplatnosť, sú právnymi skutočnosťami. Žalobný návrh znejúci na určenie právnej skutočnosti, ktorý nevyplýva z osobitného predpisu, je potrebné považovať za vadný. Procesná prípustnosť žaloby o určenie právnej skutočnosti podľa § 137 písm. d) CSP je daná výlučne vtedy, ak podanie takejto žaloby predpokladá osobitný predpis. Možnosť domáhať sa určenia neplatnosti o úvere nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu. V danej veci zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou o úvere, a teda platnosť zmluvy o úvere v danom prípade nemožno napadnúť neplatnosťou v zmysle ustanovenia § 11 ods. 4 zákona o spotrebiteľských úveroch. Prípadným vyhovením žalobe by sa nevyriešil stav neistoty právneho postavenia, ohrozenia práva, a neznamenalo by to úplné vyriešenie obsahu spornosti právneho vzťahu strán sporu. Z tohto dôvodu nie je daný naliehavý právny záujem na určení neplatnosti zmluvy o úvere ani na určení neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva.“ Súd prvej inštancie vo vzťahu k nároku žalobkyne na určenie neplatnosti úverovej zmluvy a záložnej zmluvy poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.3.2020, sp. zn. 4 Cdo 113/2019, dospel k záveru, že na takomto určení nie je daný naliehavý právny záujem vyžadovaný aktuálne účinným ustanovením § 137 písm. c), d) C.s.p. Verdikt súdu prvej inštancie v znení, že úverová zmluva je neplatná, by žiadnym spôsobom neslúžil potrebám praktického života, pretože by na jeho základe nedošlo k definitívnemu vyriešeniu sporných otázok a ani odstráneniu jestvujúceho stavu neistoty medzi stranami sporu. Rozhodnutie o platnosti či neplatnosti úverovej zmluvy by nevytvorilo pevný právny základ pre vzťah strán a bolo by iba predpokladom ďalšej žaloby na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia jednou zo strán. Následne opätovne vychádzajúc z citovaného rozsudku Krajského súdu v Trnave zopakoval, že na právny vzťah strán sa nevzťahuje zákon o spotrebiteľských úveroch, preto takáto žaloba nie je prípustná. Pokiaľ mala žalobkyňa pochybnosti, či dražobník postupuje pri príprave dražby v súlade so zákonom, je oprávnená podať na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky podnet na vykonanie kontroly v zmysle § 33a a nasl. zákona o dobrovoľných dražbách. Po úspešnom vykonaní dražby sa môže domáhať na súde určenia jej neplatnosti za splnenia podmienok v zmysle § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách, a teda zákonodarca dostatočným spôsobom zabezpečil ochranu práv a právom chránených záujmov osôb zúčastnených na dražobnom procese. Žalobkyňa tiež žiadala určiť neexistenciu záložného práva, k čomu súd prvej inštancie poukázal najmä na to, že záložné právo už nebolo k dotknutým nehnuteľnostiam ani evidované na liste vlastníctva. V danom prípade bolo nesporné, že záložné právo zaniklo (§ 151md ods. 1 písm. i/ Občianskeho zákonníka). Opakovane poukázal na závery Krajského súdu v Trnave, že: „ani výkon záložného práva nie je prejavom ľubovôle záložného veriteľa, ale len dôsledkov porušenia povinnosti zo strany dlžníka hradiť pohľadávku riadne a včas. Dobrovoľná dražba potom predstavuje osobitné verejné konanie, ktorého účelom je prechod vlastníckeho práva k predmetu dražby. Ide o spôsob výkonu záložného práva, ktorý vyžaduje naplnenie všetkých zákonných podmienok obsiahnutých v zákone o dobrovoľných dražbách. Záložné právo je legitímny právny inštitút, na ktorého realizáciu slúži inštitút dobrovoľnej dražby, upravený v zákone o dobrovoľných dražbách. Zabezpečenie úveru záložnou zmluvou je zákonom dovolené a rovnako je dovolené pristúpiť k realizácii záložného práva v prípade, ak dlžník úveru riadne nespláca. Ani skutočnosť, že predmetom zálohu by bolo obydlie žalobkyne, nie

je dôvodom na vyhovie žalobe. Výkon záložného práva je iba realizáciou práva záložného veriteľa vyplývajúceho zo záložnej zmluvy. Je to postup smerujúci k uspokojeniu jeho zabezpečenej pohľadávky. Žalobkyňa má k dispozícii iný možný právny prostriedok ako žiadaný v žalobe, na prípadnú ochranu svojich práv. Zákon o dobrovoľných dražbách v ust. § 21 ods. 2 poskytuje osobe, ktorá tvrdí, že dražbou bola dotknutá na svojich právach, ak spochybňuje platnosť záložnej zmluvy alebo namieta porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách, požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby (Rozsudok Krajského súdu Trnava sp. 11CoCsp/60/2021). Nesporné podľa súdu prvej inštancie bolo, že žalobkyňa podala žalobu o určenie neplatnosti dražby na súde a toto konanie prebiehalo na súde prvej inštancie pod sp. zn. 19 C 67/2017. V konaní podľa § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách malo potom byť (v prípade, ak to žalobca namieta), prejudiciálne posudzovaná aj otázka neplatnosti záložnej zmluvy. Na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu ako nedôvodnú.

3. Výrok o trovách konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanovením § 262 ods. 1 a ods. 2 a § 255 ods. 1 a úspešnosťou žalovanej, ktorej preto v súlade so zásadou úspechu priznal proti žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti rozsudku vo veci samej podala žalobkyňa v zákonnej lehote a v celom rozsahu odvolanie z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). V úvode odvolania žalobkyňa zopakovala svoju argumentáciu už uvedenú v žalobe. Následne odvolanie odôvodnila tým, že naplnenie odvolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) C.s.p. videla predovšetkým v nesprávnom právnom vyhodnotení potreby preukázania naliehavého právneho záujmu žalobkyne. Naďalej zotrvala na názore, že procesné podmienky k podaniu žaloby boli splnené, nakoľko podľa § 137 C.s.p., žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o a) splnení povinnosti, b) nároku na usporiadanie práv a povinností strán, ak určitý spôsob usporiadania vzťahu medzi stranami vyplýva z osobitného predpisu, c) určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu, alebo d) určení právnej skutočnosti, ak to vyplýva z osobitného predpisu. Slovo „najmä“ podľa žalobkyne znamená možnosť, aby súdy konali a rozhodovali aj o iných predmetoch konania ako sú uvedené v ustanovení § 137 písm. a) až d) C.s.p., a teda aj o predmete konania, ktorým je určenie neplatnosti zmluvy o úvere, určenie neplatnosti zmluvy o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam a o neexistencii záložného práva k nehnuteľnosti. Výpočet žalôb podľa § 137 C.s.p. je len demonštratívny, nie konečný, pričom poukázala na rozhodnutia súdov Slovenskej republiky vydané po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku (uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10 Co 201/2016; rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 24 C 74/2016; rozhodnutie Okresného súdu Martin sp. zn. 5 C 305/2015; rozsudok Okresného súdu Bratislava V sp. zn. 14 C 668/2015). Rovnako uvedomujúc si nemožnosť považovať predmetné rozhodnutia súdov za ustálenú rozhodovaciu prax súdov, poukázala na odlišnosť názorov ohľadom výkladu ustanovenia § 137 Civilného sporového poriadku od názoru prezentovaného žalovanou. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sa nestotožnila s názorom súdu prvej inštancie uvedeným najmä v bode 48. odôvodnenia rozsudku. Neprijateľné podmienky v podanej žalobe skonkretizovala a svoje tvrdenia v podanej žalobe neuviedla len vo všeobecnej rovine, práve naopak, svoje konkrétne tvrdenia podoprela na vec sa vzťahujúcou judikatúrou preukazujúcou jeho domnienky potvrdzujúce neplatnosť uzatvorených zmlúv. Odvolaciemu súdu navrhla, aby napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že nové znenie rozsudku bude znieť nasledovne: „Súd určuje, že zmluva o splátkovom úvere č. 0186950484 zo dňa 28.07.2006 uzatvorená medzi žalobcom ako dlžníkom a žalovaným ako veriteľom je neplatná. Súd určuje, že zmluva o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo dňa 28.07.2006 uzatvorená medzi žalobcom ako záložcom a žalovaným ako záložným veriteľom je neplatná. Súd určuje, že záložné právo k nehnuteľnostiam nachádzajúcim sa v katastrálnom území Senec, obec R., okres R., zapísaným na liste vlastníctva č. XXXX vedenom katastrálnym odborom Okresného úradu Senec: - pozemok parcelné číslo XXX/X- zastavaná plocha a nádvorie o výmere 138 m²; - pozemok parcelné číslo XXX/X - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 218 m²; - pozemok parcelné číslo XXX - záhrada o výmere 444 m²; - rodinný dom so súpisným číslom XXXX nachádzajúci sa na pozemku s parcelným číslom XXX/X; neexistuje. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi trovy konania do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.“ V prípade, že odvolací súd po preskúmaní veci zaujme stanovisko, že nie sú splnené predpoklady na zmenu rozsudku súdu prvej inštancie tak, ako je uvedené vyššie, žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd predmetný rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Žalovaný odvolanie nepodal. K odvolaniu žalobkyne sa nevyjadril.

6. Odvolací súd preskúmal vec súc pritom viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 470 ods. 1, ods. 2, § 379, § 380 ods. 1 C.s.p.), túto prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nemožno priznať úspech. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 26.11.2025; o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom (§ 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p.).

7. Podľa § 387 ods. 1 C.s.p. odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

8. Podľa § 387 ods. 2 C.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p., prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd, nezisťiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady, v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi jeho rozsudku, ktorým žalobu zamietol a priznal žalovanej proti žalobkyne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, ktorého výsledky aj náležite v súlade s § 191 C.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s § 220 ods. 2 C.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Zaoberal sa podstatnými tvrdeniami sporových strán, vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané a ktoré nie, pričom všetky svoje závery riadne zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, keďže v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol presvedčivý, jeho rozhodnutie je konzistentné a jeho argumenty podporujú príslušný záver o čiastočnom vyhovení žalobe a jej zamietnutí vo zvyšnej časti. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

10. Odvolací súd podotýka, že argumentácia žalobkyne v odvolaní spočívala výlučne v zopakovaní svojich tvrdení uvádzanými už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Nakoľko sa súd prvej inštancie s týmito tvrdeniami náležite a vyčerpávajúco vysporiadal v odvolacím napadnutom rozsudku a odvolací súd sa s predmetnými závermi súdu prvej inštancie v celom rozsahu stotožnil, tak sa odvolací súd týmito tvrdeniami nezaoberal.

11. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že v podanej žalobe skonkretizovala neprijateľné podmienky a svoje tvrdenia neuviedla len vo všeobecnej rovine, práve naopak, svoje konkrétne tvrdenia podoprela na vec sa vzťahujúcou judikatúrou preukazujúcou jeho domnienky potvrdzujúce neplatnosť uzatvorených zmlúv. Odvolací súd sa však stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa v žalobe (ani neskôr pred súdom prvej inštancie) skutočne žiadnym spôsobom nekonkretizovala ňou namietané neprijateľné podmienky. V žalobe odkázala uvedením spisových značiek a konkrétnym súdom na súdne rozhodnutia, ktoré majú predstavovať „na vec sa vzťahujúcu judikatúru“, avšak konkrétne neprijateľné zmluvné podmienky prejednávanych právnych úkonov nijako nešpecifikovala, uviedla ich bez bližšieho zdôvodnenia a mimo kontextu znenia žaloby, keďže podstatnou bola argumentácia o absolútnej neplatnosti zmlúv pre porušenie ustanovení § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka. Z tohto dôvodu túto odvolaciu námietku odvolací súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

12. K odvolacej námietke žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.), odvolací súd konštatuje, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

13. Odvolací súd dodáva, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, čo sa nepochybne v prejednávanej veci stalo [porovnaj napr. m.m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.9.2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike (sťažnosť č. 59102/08), nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14.9.2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17.6.2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008].

14. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 3, § 385 ods. 1 C.s.p., a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené stranami sporu na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie; strany sporu, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25.4.2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 C.s.p., v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaná bola úspešná aj v odvolacom konaní, preto by jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Keďže ale bola žalovaná v odvolacom konaní nečinná, trovy konania jej nevznikli, a tak jej odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 393 ods. 2 veta druhá C.s.p. v spojení s § 3 ods. 10 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).

a prostriedky